Orkanen

Nr. 7, 2. årgang
1. august 2018 • Anarkistisk blad

København | Udkommer i begyndelsen af hver måned | Gratis

Den fortsatte oprørskhed


Er oprør pubertært?

Det er sådan set ikke fordi jeg er overrasket over denne dødsensfarlige tilstand, hvor samfundet er indrettet til at eliminere individer af vores kaliber, særligt når vi for alvor bliver voksne. Det burde ellers efter sigende mildne sig, nu hvor mange af os ikke længere er 18 år gamle, og det modsat den sene teenagealder ikke virker som om, at alt er imod én. Det sagde de voksne i hvert fald dengang!

Problemet er bare, at det er fuldstændig ukorrekt.

Karakteren af dette fjendtlige ’alt’ virkede muligvis dengang mere ubestemt og flyvsk, end den gør nu, men trods et miks af en mere eller mindre kaotisk sans for selvet, friheden og det antiautoritære var oprørskheden i de unge år helt bestemt ganske seriøs i sin udvikling; den var bare delvist useriøs for sine omgivelser, på trods af at den åbenlyst også besad en faretruende alvor. Den påduttede mangel på seriøsitet er der herskertekniske grunde til såsom en autoritær børneopdragelse, pædagogik og psykologi, fedladen politisk retorik og aldersdiskrimination. Summa summarum var vi dengang hæmmet i vores mulighed for at være de spillevende og handlekraftige trusler mod samfundet, som vi kan være det lige nu og her. Om vi vælger at holde fast og forsætte kampen, eller om vi griber til våben for allerførste gang, det spiller ingen rolle.

I kraft af vores voksenhed, sammen med den blotte mulighed for at vi kan være oprørere, bliver vi taget seriøst på en anden måde end dengang vores unge eksistens og indskrænkende omgivelser talte imod vores værdi som rebeller. Magthaverne forsøger til stadighed at delegitimere enhver oprørskhed ved at betone dens barnagtighed, men andre delegitimerende tiltag såsom meningsløshed, afstumpethed og terrorisme gør sig også gældende.

Lad os tage et nærmere kig på disse fire tiltag fra magthavernes side. En ting er, at barnagtighed som argument er dødfødt, når oprørske individer har nået en vis alder. Brugen af barnagtighed vidner desuden om at staten ser sig selv om den beskyttende faderfigur, der tugter, elsker, forsørger og forråder.

Magthaverne taler uden at trække på smilebåndet om barnlighed, imens de leger ’Jorden er giftig’, ’Kovbøjdere og indianere’ og ’Røvere og soldater’. Der bliver leget med folks liv og levned. Jorden *er blevet gjort* giftig. Folk spilles ud mod hinanden og udelukkes fra fællesskabet, der bliver raget til sig af samtlige ressourcer, og så stortudes der når tingene ikke lige går deres vej. Modsat herredømmets tilgang, er det selvfølgelig ikke tilstrækkeligt blot at ’afskrive’ herredømmets virke som værende barnligt, når det uden morsomhed er alt andet. Modsat herredømmet godter vi os ikke i mødet med udnyttelse og pinefuldhed, så længe lommerne fyldes og dominansen opretholdes.

Magthaverne kan i sidste ende bramfrit benytte sig af ord som ’pubertær’ og ’umoden’ om vores oprørske adfærd, men det slukker ikke vores oprørskhed, og det fjerner ikke fokus. Deres usle leflen for den brede befolkning er desuden tid, de ikke bruger på at barrikadere sig bag høje mure og bevæbnet sikkerhedspersonale, hvilket selvfølgelig er særdeles tilfredsstillende.

Meningsløsheden og afstumpetheden er i høj grad et ideologisk spørgsmål. Magthaverne ser f.eks. meningsløshed i ødelæggelse, frigørelse og vold der bryder med det statslige monopol, imens at oprørske individer ser meningsløshed i undertrykkelse, forurening og ensformighed. Ligeledes er det i sig selv afstumpet at være oprører, fordi det er ’udenfor rammerne’, imens det i sig selv er afstumpet at være ordensmagt, fordi den ’skaber rammerne’. Der vil aldrig komme enighed. Denne gordiske knude spiller dog ingen rolle for hverken staten eller oprøreren, da begge parter gennem egen eksistens ved at intet er til forhandling, ingen kompromisser kan indgås, og ingen midler er for skrappe, så længe de vel at mærke for anarkisters og andre antiautoritæres vedkommende er i trit med ideen om frihed og modstand mod undertrykkelse.

Terrorismelovgivning og -diskurs som våben mod oprørskhed er primært et racistisk foretagende, så med tanke på alle de hvide antiautoritære og oprørske skikkelser herfra, er det svært at benytte sig af som delegitimeringsmiddel. Faktisk har vi pga. den herskende racistiske orden set det modsatte gøre sig gældende. I terrorsagen mod venstreradikale fra 2011 lod terrortiltalen til at mildne offentlighedens syn på de angiveligt begåede brandattentater, fordi ideen om terrorisme var (og stadigvæk er), forbeholdt ikke-hvide med mellemøstlig herkomst.

Disse forsøg på at delegitimere er altså i sig selv ikke særlig produktive, men magthaverne har andre kort i ærmet, som gang på gang viser sig at være effektive. Den forholdvist nemme adgang for hvide med middelklassebaggrund til det søde, forbrugeriske borgerliv; frygten for repression; et skrøbeligt idebaseret sammenhold mellem antiautoritære. Disse fænomener er vedvarende trusler mod selve oprørskhedens eksistens i den antiautoritære bevægelse, men særligt det førstnævnte bærer vægt over for de af os for hvem teenagetiden er en saga blot. Vi skal blive ved med at træde frem til linjen, og vi skal krydse den. Vi skal sige fra overfor at blive ædt i hvad der virker som små og ubetydelige bidder ad gangen; pensionsindbetalinger, apati overfor ’politisk forbrug’, (køns)normative børneopdragelser, boliglån, kærlighedsløse forhold, lønforhøjelser og lederstillinger, lovlydighed, stemmeafgivning, *autoritetstro*. Fyld selv listen ud, kammerat.

Der ligger derfor et kæmpe individuelt ansvar på egne skuldre, fordi vi har valget til netop at undsige magthavernes ønsker, og dermed bevæge os (yderligere) i retningen af det autoritetsfrie liv. Er denne type liv ikke, hvad vi antiautoritære ønsker, også selvom vi er ’blevet voksne’? ◆

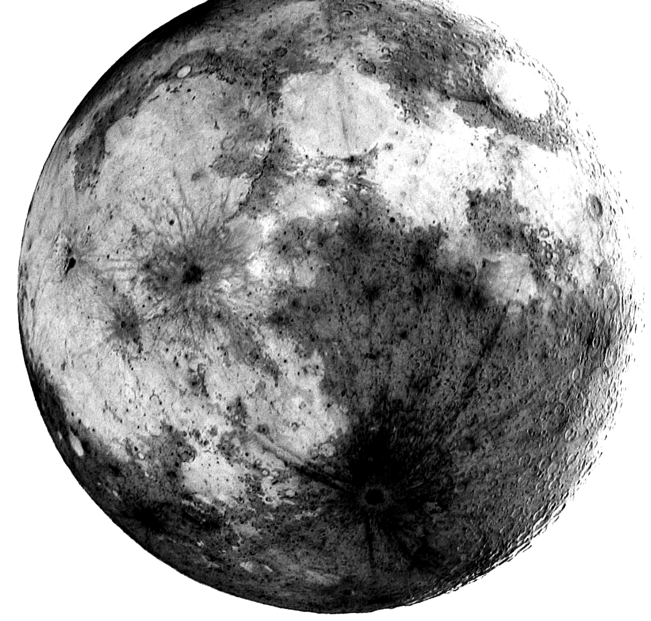
Metusalem Jr.

Psychiatry and the state

Radical mental health is a vague but popular concept within anarchist milieus, and every talk and work-shop on Radical mental health that I’ve ever participated in has had high numbers of participants. But I don’t believe that this concept (in any of its implications) is useful in the desire for attacks and resistance, nor for trying to feel OK.

The concept of health is normative in itself – if something is healthy then it can also be *unhealthy*. As soon as one starts to talk about healthy minds, one’s also going to create understandings of things that don’t fit in between the walls of healthiness. And to talk about what fits in and what doesn’t is accurate because at a very concrete level, not fitting in is the reality of many people. In a broader sense also of other animals, because they are often being viewed as crazy, especially when they resist. This goes for humans as well.

> » The concept of health is normative in itself – if something is healthy then it can also be unhealthy.



I am crazy sometimes. It’s the only reasonable way to exist in this society, and it’s part of my attack and resistance against the prevailing order. But I am aware that craziness doesn’t feel like a helpful weapon for everyone, so even if I’m quite fond of the concept of craziness I think that it might be better to just talk about emotions and different ways of understanding and experiencing reality. To talk about these things in terms of pathology is repressive and an attack on my inner life, because emotions are inner guides who help me understand what I need, desire and hate – they’re all that I have. This may sound simplified, but I am saying this as a person who’s been locked up in psychiatric hospitals many times, and as someone who’s been taking a lot of psychiatric/state drugs for many years.

Every time I was locked up, I was being told that I wasn’t able to handle the situation myself. That I needed professional help. That I needed to hand myself over to these representatives of the state. Because that is what psychiatry is, it’s a state institution.

It’s therefore painful to understand that many anarchists are quite uncritical of psychiatry, but I think there are many reasons for this (beside the fact that many anarchists work for the state, in health care, social work, etc.). One reason could be that people are afraid of handling difficult states of mind themselves, and that’s no wonder when the state has done such a good job convincing people that:

1.) Someone who isn’t handed over to psychiatry might die;

2.) It’s too complicated for comrades, friends and family to support someone who’s experiencing difficult states of mind, and;

3.) That there’s a chemical imbalance in the brains of people who are feeling bad.

Because how can friends help out with that? It’s obvious that only doctors and pharmaceutic companies can cure a chemical imbalance in the brains of people.

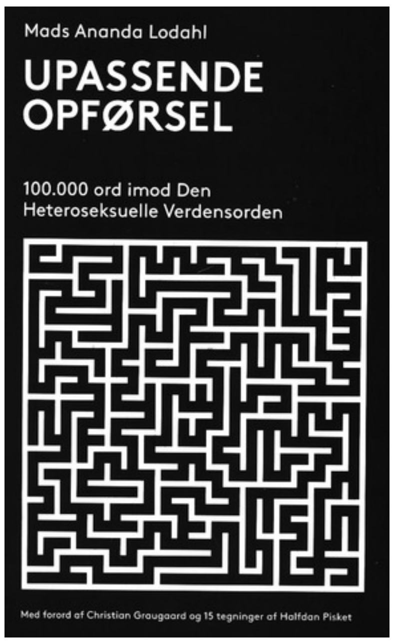
The idea of a chemical imbalance as the source of psychological distress is however by many considered a myth, within the scientific world as well as amongst rebels around the world. It’s obvious that this idea obscures the fact that society in itself is enough to make people feel sick. Nevertheless, many anarchists have bought the rhetoric of psychiatry, the state, that chemical imbalance is a huge reason for people to feel bad. One consequence of this is that I have had comrades refusing to support me in tapering off psychiatric/state drugs. To side with the state instead of with a resisting comrade is an expression of both dominance and submission – dominance towards the comrade and submission towards the state. ◆

June

[To be continued in the next issue.]

Queer er oprør – oprøret skal være queer

Boganmeldelse. Upassende opførsel er et angreb på 'Den Heteroseksuelle Verdensorden' og 'Det binære kønscistem'. Det kommer til udtryk i bogens 50 tekster, heriblandt essays, interviews og kronikker.



Mads Ananda Lodahl: Upassende opførsel. Forord af Christian Graugaard og 15 tegninger af Halfdan Pisket. 436 sider. Forlaget Solidaritet 2018. 200 kr. i Bogcaféen Halmtorvet.

Hvis man tidligere har stiftet bekendtskab med Lodahl i bogen Queer Jihad, så vil man måske i første omgang antage at denne bog ville sætte cismænd øverst på hadelisten, men denne gang er hadet primært rettet mod de mænd som sidder på magten og undertrykker os alle sammen – inklusiv cismænd.

I Upassende opførsel er det overordnet set strukturerne der bliver angrebet, og de er selvsagt ikke dumpet ned fra himlen, men er blevet skabt og kan selvfølgelig også ødelægges. Lodahl gør et ærligt forsøg derpå.

Lodahl formår med sin pædagogiske tilgang, at tage læseren ved hånden og dykke ned i indviklede begreber som køn og seksualitet, og da sproget er ligefremt og letforståeligt vil den være lærerig for alle uanset hvor vidende eller uvidende man er indenfor queerteori.

Bogen starter ud med at spørge »hvad er en mand?«, men søger som sådan ikke at finde svaret derpå, for der er ingen simple svar når vi snakker om køn og seksualitet. Lodahl forholder sig konstant undrende, kritisk og nysgerrig, og søger at fremkalde præcis den tilgang til begreberne og tilværelsen hos læseren.

Det binære kønssystem, kønsroller og heteronormativitet, normer generelt, og idéen om det normale bliver pillet fuldstændig fra hinanden og håbet er at ingen kan se idéen med at samle det igen bagefter.

Vi bliver præsenteret for de prominente kønsforskere Judith Butler og Dorte Marie Søndergaard og bliver klogere på teorier som »tegnet på kroppen«. Derfra kan man grine af og blive rasende over de håbløse sexologers stupide udtalelser til diverse medier.

Vi hører adskillige solide argumenter for hvorfor homoægteskaber bidrager til vedvarende undertrykkelse, bl.a.: »Hvis vi omfavner militæret og dets krige, den homofobiske kirke, den racistiske stat, arbejdetsmarkedets kedsommelighed og ægteskabets begrænsninger, så får vi retten til at leve, som de heteroseksuelle gjorde det i 1950'erne.«

Vi følger desuden Lodahls rejse gennem livet i form af dagbogslignende essays, som både er nogle enormt humoristiske beretninger, men også rigtig hårde, og det er særligt i disse ærlige tekster at man får et vidunderligt, men også hjerteskærende indblik i hverdagslivet som queer.

Der er interessante og oplysende tekster om LGBTQ historie, bl.a. omkring forfølgelsen af homoseksuelle og andre minoriteter under 2. verdenskrig, og vi finder tekster og optegnelser som giver et indblik i hvordan interkønnede og transpersoner bliver behandlet af sundhedssystemet, og det er altsammen med til at give os en idé om hvor massiv undertrykkelse der stadigvæk finder sted.

Lodahl er uddannet folkeskolelærer og i hans kapacitet som formidler og med sin livslange queer-identitet, har han i kapitlet »De heteroseksuelles skole« undersøgt hvordan det er at være afviger, queer, trans, og homo i folkeskolen. Undersøgelsen viser bl.a. et massivt repræsentationsfravær af LGBTQ personer i undervisningsmaterialet. Både elever og lærere er med til at skabe og opretholde undertrykkelsen, som særligt viser sig i den måde man taler til og om hinanden på. I folkeskolen lærer man som barn/ung hurtigt, at hvis man eksempelvis er bøsse, så bliver man diskrimineret.

Til slut skal også nævnes min kritik. I kapitlet »Luder« fortæller Lodahl om en episode, hvor en veninde blev sur over at han kaldte hende luder, han undskylder og der bliver snakket om at *reclaime* ord, og dem der skal gøre det er dem som ordene rammer. Fordi ord er vigtige, de har en betydning og former vores virkelighed, og det har Lodahl også gjort klart i alle de øvrige tekster i bogen, men i kapitlet »Luder« slutter han af med at sige »Ord kan ikke skade os.« og »...hvis vi ikke kan lide dem, kan vi bare tage høretelefoner på og høre musik.« Det er jo ikke rigtigt at ord ikke skader os, det er ligepræcis derfor at vi prøver at få andre til at forstå, at de skal lade være med at sige p-ordet om ikke-hvide, bruge bøsserøv som skældsord, og som eksemplet lød på – også luder.

Sidste kritikpunkt omhandler den idé der bliver fremført i kapitlet »Ungdomshusets aktionskodeks«, hvor Lodahl giver udtryk for at alle aktionsformer bør værdsættes og hjælper i kampen for frigørelse: »Vi havde en forhandlingsgruppe, som prøvede at finde en løsning sammen med politikerne på parlamentarisk vis.« Det finder jeg selvfølgelig dybt kritisabelt og kontrarevolutionært. Den slags modstridende holdninger møder vi indimellem igennem bogen, hvor det nogle gange kan være svært at finde ud af hvor Lodahl egentlig står ift. statens magtapparat.

På trods af dette læser jeg Upassende opførsel som overvejende anarkistisk litteratur.

Jeg har med stor begejstring læst Upassende opførsel og vil anbefale den til alle og enhver. Jeg er vild med Lodahls levende og fængslende sprog, som gør det svært at lægge bogen fra sig når man først er i gang. Jeg læser Lodahls tekster som et oprør mod staten, kirken, de hvide-cis-magtbegærlige-kapitalistiske mænd og institutioner, et oprør mod alle former for undertrykkelse. Jeg finder det usædvanligt og fuldstændig fantastisk at Lodahl kan formidle viden på denne særegne måde, og jeg ser frem til den næste udgivelse fra ham. ◆ *Bøllemis*

*Noteret

Straksdomme

Inden for få dage i juli blev tre personer skudt af politiet i Danmark og Sverige. I Hvidovre blev en psykisk syg mand skudt og såret da han angiveligt truede betjentene med en hobbykniv. Få dage senere blev en psykisk syg mand skudt og dræbt af politiet i sit hjem i Norrköping. Det skete i forbindelse med et lægebesøg. Dagen efter blev en mand skudt og dræbt af politiet i forbindelse med et røveri i Linköping.

At politiet skyder personer med psykiske problemer er langt fra ualmindeligt. Ser man på sagerne enkeltvis, så har politiet altid en 'god grund' til at skyde: personen angreb dem, eller var truende overfor dem eller andre. Medierne opregner pligtskyldigt årsagerne, og detaljerigdommen medvirker til at dræbe den umiddelbare vrede som ethvert mord udført af politiet burde få til at eksplodere. Den lange række af mord på personer defineret som psykisk syge forsvinder i enkeltsagerne, og detaljerne fjerner fokus fra det som egentlig er af betydelse: at samfundet, i sidste ende gennem politiets vold, fører vedvarende krig mod dem som ikke passer ind.

Og det står ikke alene, men sker i vekselvirkning med en sygeliggørelse af oprør og modstand – hvad end den er desperat eller gennemtænkt. Eksempelvis leder vold mod tjenestemænd i langt højere grad til mentalundersøgelser af mistænkte, end det er tilfældet ved andre forbrydelser, som tidligere omtalt i nærværende blad (Vanviddet på samfundets rand, nr. 4, 2. årg.).

Repression i Indonesien

Første maj i år demonstrerede anarkister i Yogyakarta, Indonesien, mod bygningen af en ny international lufthavn, NYIA, i Yogyakarta og mod feudalisme, under sloganet »Død over sultanen!«. Demonstrationen udviklede sig til uroligheder, med angreb på politiet og deres bygninger og køretøjer. På dagen arresteredes 44 kammerater. En del blev frigivet, og den seneste opdatering fra Anarkistisk Sorte Kors i Indonesien beretter om 11 varetægtsfængslede.

Den 26. juli begyndte retssagerne mod fire af de varetægtsfængslede. De anklages for vold og ødelæggelse af offentlige faciliteter. Information på engelsk er begrænset, men det lader til at anarkisterne med sine slogans og direkte aktion har provokeret magthaverne og har offentligheden imod sig. »Død over sultanen!« var ikke et populært slogan...

NYIA, lufthavnen som demonstrationen bl.a. vendte sig imod, er et kontroversielt projekt som mødes med stor modstand af bønderne som tvangsforflyttes i forbindelse med byggeriet. De selvsamme bønder lykkedes for få år siden at bekæmpe udviklingen af jernminer i området. Mineprojektet mødtes med voldsomme demonstrationer, og ligger nu i dvale. Anarkister deltog i kampen, og har jævnligt informeret om den, også på engelsk. NYIA anses for at være en fortsættelse af samme kamp, hvor staten og den lokale sultan forsøger at tæmme de uregerlige bønder og profitere på landområdet.



Anarkister sætter gaden i brand i Yogyakarta den 1. maj 2018.

De indonesiske kammerater opfordrer til international solidaritet med de fængslede, f.eks. rettet mod indonesiske ambassader og de internationale firmaer som bygger lufthavnen.

Information (en del på engelsk, men mest på indonesisk):
agitasi.noblogs.org
palanghitam.noblogs.org (ABC)
palanghitam@riseup.net

Viljeløs profilering

En undersøgelse fra 2014 viste at indvandrere og efterkommere af indvandrere med ikkevestlig baggrund har 65-70% større chancer for at blive sigtet for forbrydelser som de ikke senere bliver dømt for, end hvide har. Den 23. juli kunne man så læse på politiken.dk at forskere er kommet frem til at politiet faktisk raceprofilerer, men at det ikke er »med vilje«. Det skyldes »implicitte biases«, som får panserne til ubevidst at gå efter personer som ikke ser europæiske ud. »Der er derfor ikke nogen god grund til at betvivle den gode intention, når vi [...] hører politidirektør Svend Larsen slå fast, at det danske politi ikke diskriminerer.« Som bekendt er vejen til helvede brolagt med gode intentioner...

Videnskaben, stort set, retfærdiggør til enhver tid det herskende samfund, og afspejler dets værdier i sine konklusioner og forslag.

Løsningen? Der foreslås at politiet skal registrere etnicitet hver gang de sigter nogen. »For at kunne holde øje med sig selv.« Et sådant register vil givetvis også have andre anvendelsesmuligheder. Ifølge artiklen er det progressive parti Alternativet på sagen, og arbejder for et sådant register.

Politiet er en institution til forsvar for magthavernes interesser; de er et redskab for racistisk og økonomisk undertrykkelse, og de vil aldrig være andet. Ned med politiet. Fængslerne i brand. ◆ *onb*

Støt Orkanen

Bliv støtteabonnent og få Orkanen i din postkasse hver måned.
200 kr. for 6 numre + pjecer, o.a.
Orkanen uddeles gratis, og sendes gratis til flere steder i landet. Ved at blive støtteabonnent hjælper du os med at sprede bladet og trykke større oplag.
Skriv og hør mere:
orkanen@riseup.net

Her kan du få Orkanen

- AFUK (Kbh SV)
- AMOK (Aarhus)
- Bogcaféen Halmtorvet (Kbh V)
- Bogcaféen Kotik (Aarhus)
- Bumzen (Kbh N)
- Cykeltutten (Svendborg)
- Det Frie Gymnasium (Kbh N)
- Demos (Kbh N)
- Internationalt forum (Kbh N)
- Nyt forum (Christiania)
- Paramount DIY (Roskilde)
- Ungdomshuset (Kbh NV)

• Ser du at et af disse steder ikke har flere blade, så send en mail, så kommer der en ny bunke.
• Bor du uden for København kan du få bladet tilsendt med posten. Tag kontakt.
• Vi søger distributører! Har du lyst til at sprede bladet, så tag kontakt: **orkanen@riseup.net**

Bidrag til Orkanen

Vi modtager: Artikler (ca. 5000 anslag), læserbreve (ca. 2500 anslag), billeder, tegninger, digte o.a. Send per e-mail. Vi accepterer tekster på dansk, svensk og engelsk.
Næste nummer: Den 4. september
Deadline: Den 29. august
Kontakt: orkanen@riseup.net
Oplag: 200
Tidl. numre og PGP: orkanen.noblogs.org

Contribute to Orkanen

We recieve: Articles (about 5000 keystrokes), letters (about 2500 keystrokes), images, poems, etc. Send by e-mail. We accept texts in Danish, Swedish and English.
Next issue: 4th of September
Deadline: 29th of August
Contact: orkanen@riseup.net
Circulation: 200
Prev. issues and PGP: orkanen.noblogs.org

PGP fingerprint:
A7A8 69A9 0991 0880 5888 305B 59A1 75FA D5C6 09C3